

kører, er helt traditionel vækst. Vi har en regering, hvor der er ministre, der en gang imellem kan rose sig af, at nu går det godt med bilsalget, nu får vi sandelig solgt 100.000 flere biler, og huhej hvor det går. Desværre går det altså bare et forkert sted hen, fordi de globale miljøproblemer slet ikke kan holde til traditionel vækst. De kræver tværtimod en grundlæggende omstilling af vores alles levevaner, en grundlæggende omstilling af måden at producere på.

I den forbindelse er det SF's håb, at dette forår kan blive et gennembrud for, at vi får gjort noget ved omstillingen af vores produktion.

Private har jo igennem mange år betalt CO₂-afgift og energiafgifter. Det svarer til 600 kr. pr. t CO₂ hos private, mens erhvervslivet stort set ikke har betalt noget. I gennemsnit er det 35 kr. pr. t, altså langt under de 600 kr., som private betaler, og der findes meget gunstige fritagelsesordninger, som betyder, at mange slet ikke betaler noget som helst af den dér CO₂-afgift.

Det kan ikke blive ved med at gå. Det er helt oplagt, at der er kolossale muligheder for at spare på energien i erhvervslivet sammenlignet med hos forbrugerne. Forbrugerne har efterhånden i mange år isoleret deres huse, har købt lavenergipærer, og hvad ved jeg, fordi de har haft de høje energiafgifter.

Modsat er det klart sådan, at når energien er så billig, som den er i mange erhvervsvirksomheder, er der mange energibesparende investeringer, der slet ikke kan betale sig. Vi har en klar opgørelse i de rapporter, vi har fået fra Finansministeriet, af, at man skal give langt færre kroner ud til investeringer i erhvervslivet for at spare nogle ton CO₂, end man skal hos private, sådan som situationen er i øjeblikket. Samfundsøkonomisk er det helt oplagt fornuftigt at få hjemtaget de besparelsesmuligheder, som ligger ude i vores virksomheder, og derfor skal vi have fat i det i forhandlingerne og også have anvendt de grønne afgifter på erhvervslivets område.

Venstres ordfører sagde tidligere i dag, at det var den rene planøkonomi, som man kun kunne finde tilslutning til i nogle studiekredse, der lå øst for den gamle Berlinmur. Det synes jeg er helt uforståeligt, for det, vi foreslår, er lige præcis at bruge markedsøkonomien. Det er jo markedet, der skal give et signal til virksomhederne om, at de skal spare noget mere på energien. Vi sætter prisen op på energi, sådan at den kommer til at afspejle nogle af de miljøomkostnin-

ger, der internationalt, globalt er på den. Så får virksomhederne et andet regnestykke, og de inddrager mere risikoen for miljøkatastrofer i deres regnskaber. I virkeligheden er den dagsorden, vi har i øjeblikket, igen alt for svag, og de afgiftsniveauer, vi i øjeblikket taler om for energien, er ikke det, der langsigtet er brug for. Vi er slet ikke endnu i nærheden af de egentlige målsætninger på dette område. Men en god begyndelse er halvdelen af værket, som man plejer at sige, så lad os endelig komme i gang, selv på det grundlag, som ligger i øjeblikket.

Der har været nogle diskussioner af, om man kan klare det på andre områder. Der er nogle, der snakker om frivillige aftaler med industrien, og frivillig er jo et dejligt ord, hvem kan ikke lide frivillighed? Sagen er bare, at det jo ikke er frivilligt for ofrene. For dem, der først bliver truet af klimakatastroferne, eksisterer der ikke nogen frivillighed. For de 200-300 mio. mennesker i Bangladesh, der bor på et område, der ligger så lavt, at de bliver økologiske flygtninge, hvis vi bare lader problemerne rulle af sig selv, eksisterer der ikke nogen frivillighed. De bliver tvunget til at blive økologiske flygtninge. Verden risikerer altså at få et antal økologiske flygtninge, som langt, langt overstiger, hvad vi nogen sinde har haft af krigsflygtninge. Det er det, der ligger foran os; der er ingen frivillighed dér, kun bitter nød og tvang. Derfor har det selvfølgelig heller ingen mening for os at snakke om frivillighed i forhold til erhvervslivet. Der er ikke nogen vej udenom, erhvervslivet er nødt til at bidrage til at løse dette problem.

SF har ikke noget imod, at man kan løse nogle af problemerne ved at aftale sig frem, ved at bruge energisyn, ved at tilskynde til, at man får foretaget flere investeringer, ved at der gives investeringstilskud, ved at man laver regnskaber og energihandlingsplaner i virksomhederne, hvor man siger: Hvis I gennemfører de energibesparelser, der giver en tilbagebetalingstid på f.eks. 5 år, kan I komme i en anden klasse CO₂-afgiftsmæssigt osv.

Vi er helt parat til at kigge på hele arsenalet, men man må bare ikke gøre sig nogen forestillinger om, at man udelukkende kan løse problemerne ad den vej, som måske i virkeligheden snarere er den planøkonomiske vej; men det er så en helt anden diskussion. Det er jo snarere planøkonomi, når man laver energihandlingsplaner, for at folk skal undgå en afgift.

SF er i virkeligheden åben over for at diskutere den fifte af spørgsmål, der kan komme på